

mitteler Rebbe

<p>And behold, Haman further said: "Let the garment and the horse be delivered into the hand of one of the king's noble princes specifically, and let them dress the man, etc." The simple meaning is understood, that this pertains specifically to the honor and prestige that the king desires to bestow upon the man in whom he delights. Besides the fact that the garment and the horse, etc., that the man will wear is a great honor, it is still not complete until he is dressed by one of the king's noble princes, etc., and it is proclaimed before him: "So shall it be done to the man, etc."</p>	<p>(טו) והננה המן אמר עוד: "וַיֹּתְנוּ הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים דקא, והלבשו את האיש, כו". דפסוטו מובן, שדבר זה ש"ג דקא אל הכבוד והיקר שיחפץ המלך לעשות באיש שיחפץ ביקרו. בלבד מה שללבוש והסוס, כו, שילבש האיש, הוא יקר גדול, אין זה שלמותו עדין עד שילבישו האיש משרי, כו, ויקרא ". לפניו: "ככה יעשה לאיש, ובענין הוא, כי "האיש משרי המלך פרתמים" משלמותו שהוא בראש והעליו משרי המלך הפרתמים. ולמעלה מזה, הוא השר העליון, מיقال כהנא רבא, שהוא שר של חסיד העליו, בחרית "כהנא רבא", כו, שהוא الملיבש לכל הנשמות בגן עדן בלבושו יקר, שנעשה מכל מעשה המצוות שעשו בעולם הזה דקא, כמו שפבואר במדרש</p>
<p>And the matter is that "the man of the king's noble princes" implies that he is the chief and superior among the king's noble princes. On a higher level, he is the supreme prince, Michael, the great high priest, who is the prince of supreme kindness, the aspect of the great high priest, etc., who clothes all souls in Gan Eden with garments of honor, which are made from all the mitzvah deeds they performed in this world, as explained in the Midrash.</p>	<p>ובענין הוא, כי "האיש משרי המלך פרתמים" משלמותו שהוא בראש והעליו משרי המלך הפרתמים. ולמעלה מזה, הוא השר העליון, מיقال כהנא רבא, שהוא שר של חסיד העליו, בחרית "כהנא רבא", כו, שהוא الملיבש לכל הנשמות בגן עדן בלבושו יקר, שנעשה מכל מעשה המצוות שעשו בעולם הזה דקא, כמו שפבואר במדרש</p>
<p>And also in the Sefer HaKabbalah, this Michael is mentioned as the branch of the supreme kindness of Atzilut. Therefore, he is called the great high priest, as it is known that the high priest is rooted in abundant kindness. And specifically through him, the light is drawn to clothe all souls with the encompassing garment of Torah and mitzvot, which is called "the garment which the king has worn and the horse upon which he has ridden," etc., for each and every soul individually.</p>	<p>וגם בספר הקבלה נזכר מיقال זה בענין החסיד העליון דאצלות, ולכן נקרא "כהנא רבא", כדיוע שכהן גדול ברב חסיד. ועל כן, דקא על ידו נמשר האור להלביש לכל הנשמות בבחינת מייף דלבוש מלכות דתורה ומצוות, שנקרא "לבוש אשר לבש בו המלך ויסו אשר רכב עליון", כו, לכל נשמה ונשמה בפרט</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבול היהודים
טו - יט

<p>For each soul that the king desires to honor, he clothes it with a royal garment, etc., because this pertains to the completion of the supreme honor, the royal garment. When the garment and the horse, etc., are given through this man, Michael the great high priest, from the king's noble princes specifically—this is the true understanding. And this is: "Let the garment and the horse be given into the hand of the man, etc.," for it is a far greater honor when the royal garment is given through Michael the great high priest rather than through anyone else, etc.</p>	<p>לפי שזה שיב' לענן שלמות פיקור העליון דלבוש מלכות. כאשר נתן הלבוש והסוס, וכו', על ידי איש זה, מיכאל כהנא רבא, משרי הפלחה, וכו', דוקא, וכי למבין. וזהו: "ונתנו לבוש וכבוד הרבה יותר כשלבוש הפלחות נתן על ידי מיכאל כהנא רבא יותר. מעל ידי זולתו, וכו'</p>
<p>And with all the above, we can understand what is written: "And the Jews accepted"—"accepted" is written in the singular form specifically. Additionally, we need to understand why, throughout the entire Megillat Esther, they are referred to specifically as "Yehudim" (Jews) and not as "Israel," "Yaakov," or similar names as they are mentioned in other scriptures.</p>	<p>טז)) נבל פ"ל יבן מה שכתב: "וקובל פיהודים"—"וקובל" לשון יחיד דוקא. ועוד יש להבין, למה בכל מגלת אסתר נקראו בשם "יהודים" דוקא, ולא "ישראל" ו"יעקב" וכנה גדולים, כמו שנאמר בשאר הכתובים</p>
<p>And behold, it was explained above that through two things—self-sacrifice (mesirut nefesh) and extreme humility—they merited the revelation of the supreme light of Torah and mitzvot to settle within them. This is the meaning of "And the Jews accepted."</p>	<p>והנה, נתבאר למללה, שעל ידי שני דברים—מוסרות נפש ושפלה עצומה—זו שיב' גלי או ר' העליון דתורה ומצוות להתיישב בהם. וזהו: "וקובל היהודים" וכו'</p>
<p>Now, the two above-mentioned questions can be resolved through one introduction: at the time of the Giving of the Torah, all of the Jewish people were completely unified, as one person, as it is written: "And Israel encamped there opposite the mountain"—"Israel" as a single entity, therefore it says "encamped" in the singular form.</p>	<p>והנה, שתי הקשיות הנ"ל נתיישבו במקומה אחת, והיא: בשעת מתן תורה, היו כללות נשמת ישראל כלולים באחדות גמורה כאיש אחד מפש, כמו שכתב: "ויתן שם ישראל נגדי ההר"—"ישראל" כאיש אחד, לך אמר "ויתן" לשון יחיד.</p>
<p>Similarly, even now we say: "Bless us, our Father, all of us as one, with the light of Your countenance." "All of us as one, as one person," which parallels the revelation at Mount Sinai, as it is written: "For with the light of Your countenance You have given us the Torah of life."</p>	<p>וכמו כן, גם עתה אנו אומרים: "ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך"—"כלנו כאחד כאיש אחד", שהוא כנגד מתן תורה, כמו שכתב: "כ' באור פניך נתת לנו תורה חיים".</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית
טו - יט

<p>The matter is that the aspect of "the light of His countenance" in the Torah is in a state of ultimate unity, called "Achorayim Panim" (the innermost divine radiance), which is entirely unified. It is known that the revelation of the infinite essence of G-d is only in the wisdom of the Torah, which includes everything in unity.</p>	<p>וְכָעֵדְנוּ הוּא, שְׁבָחִינַת "אָזֶר פָּנֵיו" שְׁבָתּוֹרָה הוּא בַּתְּכִלָּת הַיְחִידָה הַעֲלֵיוֹנָה, הַנִּקְרָא "אֶחָד" בַּתְּכִלָּת, כִּידּוּעַ, שָׁאַיָּן גָּלַי אֵין סֹף בָּרוּךְ הוּא, עַצְמָתִי אֶלָּא בְּחִכָּמָה שְׁבָתּוֹרָה דָּקָא, שְׁכֹלֵל אֶת הַכָּל בְּאַחֲדָות כֵּן.</p>
<p>Therefore, the Jewish people were only able to receive the supreme divine revelation of the Ten Commandments when they were first included together in absolute unity, as one person, and not in a state of separation, which is called "many," the opposite of unity.</p>	<p>וְלֹכֶד, לא יָכְלוּ כְּנוּסָתָות יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל אֶזְרָחִית הַהְרָפָת פָּנִים הַעֲלֵיוֹנִים בְּעִשְׂרַת הַדְּבָרִות, אֶלָּא כִּאֵשֶׁר הִי כָּלָוִים תְּחִלָּה כָּלָם יְחִיד בַּתְּכִלָּת הַאַחֲדָות וְהַתְּפִלּוֹת כְּאֵישׁ אֶחָד מִפְּשָׁע, וְלֹא בְּבָחִינַת הַפְּרָוד שְׁנִקְרָא "רַבִּים", שֶׁהָאָהָר הַפְּרָוד הַיְחִידָה.</p>
<p>However, from where did they attain this true unity, to the point that they were considered as one person, and not in a state of multiplicity at all?</p>	<p>אָךְ הַגָּהָה, מַאֲן נִמְשָׁכָה בָּהֶם בְּבָחִינַת הַאַחֲדָות הַאַמְתִּית הַזֹּה, עַד שְׁנִקְרָשׁוּ? כְּאֵישׁ אֶחָד, וְלֹא בְּבָחִינַת רַבִּים כֵּל.</p>
<p>The matter is as follows: The root cause of division and separation comes from the variation in the combinations of letters. This is what is called the multiplicity of the division of lights into many vessels.</p>	<p>הַעֲנֵן הוּא לְפִי שְׁכָל עַקְרָבְּ סְבָת הַפְּרָוד וְהַתְּחִלּוֹת בָּאה מִסְבַּת שְׁנִי אַפְּנִי הַצָּרוֹפִים בָּאוֹתִיות. זֶה נִקְרָא רִיבִּי הַתְּמִלּוֹקָות הָאוֹרוֹת בְּכָלִים רַבִּים.</p>
<p>For example, a single intellectual light divides into many forms through different combinations in speech. For it is impossible for intellect to manifest in the letters of thought in only one single way.</p>	<p>עַד מַשְׁלֵךְ, אָזֶר הַשְּׁכָל אֶחָד מִתְּחִילָה בְּכָמָה אַפְּנִים בְּצָרוֹפִים בְּדִבּוֹרִים שָׁוֹנִים, כִּי אֵי אָפְּנָר שִׁיבָּא הַשְּׁכָל בָּאוֹתִיות הַמְּחַשְּׁבָה רַק בָּאוֹפְּנִ אֶחָד לְבָדֵךְ.</p>
<p>(For example, the commentators on a single matter in the Gemara—one explains it in this way, another explains it in a different way, such as the differing explanations of Rashi and Tosafot. Yet, they are all essentially one concept, just presented through different combinations of expression.)</p>	<p>וְכָמוֹ הַמְּפָרְשִׁים שְׁעַל דָּבָר אֶחָד שְׁבָגָמְרָא, זֶה מְפָרֵשׁ בָּאוֹפְּנִ זֶה וְזֶה מְפָרֵשׁ בָּאוֹפְּנִ אֶחָר, כְּחַלּוֹקִי הַפְּרוֹשִׁים דָּרְשָׁנִי וְתוֹפָפּוֹת. וְהַכָּל אֶחָד, רַק שְׁבָא בָּאוֹפְּנִ צָרוֹפִים שָׁוֹנִים.</p>
<p>This occurs when the intellect and reasoning are one, but they are merely divided into different linguistic expressions.</p>	<p>זֶהוּ כִּאֵשֶׁר הַשְּׁכָל וְהַסְּבָרָה הֵם אֶחָד, רַק שְׁנִתְּחִילָה בְּצָרוֹפִים שָׁוֹנִים בְּלִשּׁוֹן הַמִּדְבָּרָת.</p>

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

טו - יט

However, when the intellectual light itself comes from the source of intellect in different variations—such as one person's intellect inclining toward merit while another's inclines toward liability, or even among those inclined toward kindness, one grasps it in one way and another in a different way—this indicates that the intellectual light itself is divided into many different forms.	אך כאשר אור השכל עצמו בא ממקור השכל בחלוקים שונים—כמו זה נושא אור שכלו לזכות זה נושא שכלו לחוב, או גם בשכל הנושא לפס, זה יתפס באופן זה וזה יתפס באופן אחר—הרי זה שאר השכל עצמו מתחילו לכמה אופנים שונים.
This is because the essence of the intellect itself emerges from its source in multiple variations.	מןני שגוף השכל עצמו יוצא מחדשו ממקורו בריבוי התחלקות אופנים, כו.
Similarly, this can be understood regarding the entirety of the souls of Israel (Neshamot Yisrael), as they are like branches, and their understandings are not identical.	כך גם יובן בחלוקת נשמות ישראל, שכן סערי, שאין דעתיהם שווות (ז)
In their comprehension of divine intellect, one person's intellect grasps G-dliness in one way, while another comprehends it in a different, distinct, and separate manner.	בבשגת שכל האלוהי, זה שכלו בהשגת אלות באופן זה, וזה שכלו באלהות באופן אחר, נבדל ומוחלט מזויתו.
As it is said: "He forms the spirits of G-d" and "He forms their hearts," meaning each person according to their own understanding.	כמו שנאמר: "תזקן רוחות ה" ו"תזקן לבותיהם", כל אחד לפי דעתו.
And as it is written: "Her husband is known in the gates," meaning that each person perceives according to what he envisions in his heart and understanding.	וכמו שכתוב: "נודע בשעריהם בעלה", שכל אחד לפום מה דעתו בלבו ודעתו.
(Even one who is united with his friend from the same root, such as in the attribute of kindness, is still not identical to his friend, as is known.	וגם מי שמתאחד עם חברו מישר שאחד בבחינת פסוד וכחנה גדולים, אין אחד דומה לחברו, פידוע.
A parallel to this can be seen in the four camps of angels, where the camp of Michael is divided into 180,000 groups, etc.	ואגומה לכך באربע מוקנות, שמנה מיכאל מתחילו לך פאלפים, כו.
This is because even in the source of wisdom that extends to the souls of Israel, it is divided into many different forms, as mentioned above.	מןני שגם במקור הכמה שמנsha לכלות נשות ישראל, הרי מתחילו לכמה אופנים שונים, כפ"ל.
In the analogy, every form divides into many combinations. However, at the Giving of the Torah (Matan Torah), all the 600,000 souls united as one person.	במשל, וכל אופן מתחיל לארופים רבים. אך הנה, במתן תורה, והוא כל שיש-ריבוא נשות מתחדים כאיש אחד.

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

טו - יט

At first glance, how is it possible for such a multitude of opposites to unite?	ולכאורה, איך אפשר שיתאחדו ריבוי ההפכים פאלה?
The matter is as follows: Even though, from the perspective of intellect and comprehension, there is great multiplicity, this only occurs when the divine light manifests in the form of intellectual perception and knowledge.	הענין הוא, אכן על פי שמאז השכל והשגה באה בריבוי גדול מאוד, אין זה רק כאשר האור האלקי אינו בא רק בבחינת ההשגה והדעת.
However, in the aspect of pure will (ratzon pashut), which is not composed of intellect or reason at all, all the 600,000 souls unite and integrate as one.	אבל בבחינת הרצון הפשוט, שאינו מורכב בשכל וטעם כלל וכלל, הרי בזאת כל שיש-ריבוא נשמות מתחפדים ומתקללים כאחד מensus.
This is because each person steps beyond the vessel of their intellect and understanding to be moved by the core will in the heart, which transcends intellectual division and the combinations of letters and is entirely simple.	לפי שכל אחד יוצא מכל מוחו ודעתו להתפעל בנקודת הרצון שבלב, שהוא למעלה מבחינת התחלקות בשכל ואخروfn אוציאות, אלא פשוט בתכלת.
Consequently, all the wills of the 600,000 become like one singular will in one person.	ואם כן, כל הרצונות שביש-ריבוא נעשו כמו רצון אחד באיש אחד.
Like a people going out to war who are united as one person in self-sacrifice (mesirut nefesh), with no distinction between one and another.	כמו עם היוצאים למלחמה, שיחדי וכי היא איש אחד במשירות נפש, ואין הפרש כלל בין אחד ליזלתו.
So too, at Matan Torah, they experienced this inclusion as one person in the singular point of pure will, in perfect equality.	וכן היה במעמד תורה, שהיה בהם ההתקללות כאיש אחד מensus, בנקודת הרצון הפשוט בהשוויה אחת.
Then, the illumination of the absolute simple unity of the supreme divine light shone upon them, to make them truly "one in oneness."	ואז האיר בהם מבחינת אחדות הפשוט בתכלת, מבחינת אור פנים העליונים, להיות "אחד באחד" מensus.
And this is what is meant by: "With the light of Your countenance, because You desired them"—through the simple will.	וזהו "באור פניך כי רציתם"—ברצון הפשוט.
However, at Matan Torah, this occurred because "the entire nation saw," whereas in the time of Achashverosh, it was because they abandoned themselves to be killed.	אך במעמד תורה, היה מפני ש"כל העם רואים", ובזמן אחשveroש, היה מצד שהפכו עצם לחריגת.
They all transcended the physical and reached the core of their essential will, coming to self-sacrifice (mesirut nefesh), as mentioned earlier.	יצאו כלם מכלל הגוף, לנקודת הרצון העצמי, לבוא במשירות נפש, כ"ל.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית
טו - ט

In this, they were all equal and became truly like one person with one will.	שְׁבָרֶה כָּלָם מִשְׁתְּבִיבִים, וְקַיּוֹ פָּאֵישׁ אֶחָד מִמְשֵׁךְ בְּרַצְׁוֹן אֶחָד.
Therefore, they merited to receive within themselves the illumination of the divine unity of His essence and being, as mentioned earlier.	עַל כֵּן, זָכוּ לְקַבֵּל בְּתוֹךְ מִבְחִינָת אֶחָdot פְּנִים, מִמְהוּטוֹ וּעֲצָמוֹtu מִמְשֵׁךְ כְּפָל.
Even though no thought can grasp Him at all—this applies to wisdom and knowledge, which are called thought—but in the aspect of "the desire of the heart" and in the point of pure will, He is grasped.	אַף עַל פִּי שְׁלֵית מִחְשָׁבָה תִּפְיִסָּא בַּיה כָּלֶל—זֶהוּ בְּחִכָּמָה וּדְעָתָה, שְׁנִיקְרָא "מִחְשָׁבָה", אֲכָל בְּבִחִינָת "רְעוּתָה דְלָבָא", בְּנִיקְדָּת הַרְצָוֹן הַפְּשָׁוט, הַזָּהָן נִתְפּוֹ.
Therefore, it is written "And he accepted" in the singular form specifically.	וְלֹכְךָ, נִאָמֵר "וְקִבֵּל" לְשׁוֹן יְחִיד דָּזָקָא.
With this, the second question mentioned above is also resolved—why, in Megillat Esther, they are referred to specifically as "Yehudim" and not by any other name.	וְכֵן יִתְשִׁיבְךָ גַם הַקּוֹשְׁטָא הַשְׁנִינָה הַנְּלָל—לִמְהָ לֹא נִזְכְּרוּ בְּמִגְלָת אָסְטָר רַק בְּשֵׁם "יְהוּדִים" דָּזָקָא (יח))
The term "Yehudim" (יהודים) is related to the word "hoda'ah" (הודהה), meaning acknowledgment and gratitude, as in the verse: "Yehuda, you are the one your brothers shall praise."	דְּהַנָּה, פִּירֶשׁ "יְהוּדִים" לְשׁוֹן "הַזְּדָאָה", כְּמוֹ "הַזְּדָה, אַתָּה יְדוֹךְ", כֵּן.
And in Nechemiah, it is written "Yehuda" with a cholam (חוֹלָם), as in the words of Leah: "This time I will thank (אָזְךָ) Hashem."	בְּנִיחְמָה נִאָמֵר "יְהֹוָה" בְּחֹלָם, וְכֵמוֹ "שָׁאָמְרָה לֵאָה: "הַפְּעָם אָזְךָ אֶת הָאֱלֹהִים".
Now, it is known that there is a difference between "beracha" (blessing) and "hoda'ah" (acknowledgment).	כִּי הַנָּה, יִדְעַ הַקְּפָרָשׁ בֵּין "בָּרָכָה" לְ"הַזְּדָאָה".
A "beracha" is an aspect of divine flow and transmission from a higher level to a lower one, bringing revelation from concealment, as in the phrase: "Blessed is Hashem from the world," meaning from the hidden world to the revealed world.	דְּהַבְּרָכָה הִיא בְּחִינָת הַשְּׁפָעָה וְהַמְשָׁכָה מֵעַלְיוֹן לְעַלְוָל, בְּבִחִינָת גָּלָיָה מִן הַהָּעוֹלָם, כְּמוֹ "בָּרוּךְ הָאָמֵן הַעוֹלָם"—מֵעַלְמָא דְּאַתְּכָסְיָא, שֶׁהָא בְּחִינָת הַהָּעוֹלָם, לְעַלְמָא דְּאַתְּגָלָיָא, כֵּן.
Similarly, as it is written: "And King Solomon was blessed," where the term "baruch" is in a passive form.	וְכֵמוֹ שְׁנִיאָמֵר: "וַיְהִי מְלָךְ שְׁלֹמֹה בָּרוּךְ"—"בָּרוּךְ" לְשׁוֹן נִפְעָל.
This is also the meaning of "Baruch Atah" ("Blessed are You"), and "Bless Hashem," which indicate the drawing down of divine influence.	וְכֵן פִּירֶשׁ "בָּרוּךְ אַתָּה", וְ"בָרוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים". שְׁמֹרָה עַל הַמְשִׁכָת הַשְּׁפָעָה

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

טו - יט

This applies in general, but the same concept is also present in the specific levels of spiritual descent from cause to effect, where the concealed aspect in the higher level is revealed in the lower level.	זהו דרך כלל, וגם כן מפש בדרכו פרט, בפרטיו ההשתלשות מעלה לעילו, שבחינת ההעלם שבעלינו בא לגלי במקהון.
This is what is called "beracha" (blessing), to the extent that countless worlds emerge from this process due to the many chains of descent from world to world.	זהו ברכתו "ברכה", עד שנמצא מזה רכבות רכבות עולמות, מצד ריבוי ההשתלשות מעולם לעולם.
As it is written: "And worlds without number," which the sages expound as meaning "not maidens (עלמות) but worlds (עולםות)." (עלמות).	כמו שכתבו: "עולםות אין מספר"—"אל תקרי עלמות, אלא עולמות".
The essence and the original source, which is the very being and essence of the Infinite One, blessed be He, is far beyond the aspect of the descent of light and divine flow from concealment to revelation.	העצמות ומקורו הראשון, שהוא מהות עצמות אין-סוף ברווחהו, הוא מואד נעלמה, למללה מבחינת ירידת אור ושפוע מן ההעלם לגלי.
On the contrary, it is in the aspect of absolute essence, referred to as "Sod Kadum Sof" (סוד קדום סוף), where no thought can grasp it.	אדרבא, הוא בבחינת העצמות מפש, שנקרא "סוד קדום סוף" (סוד סוף). "דילית מחשבה תפיסא ביה,
It is impossible for it to be drawn into revelation at all. Therefore, acknowledgment (hoda'ah) is applicable.	אי-אפשר שיבוא וימשך לגלי כלל, רק שמייר עניין ההודאה.
As it is said: "Your name is good, and it is fitting to give thanks to You." This statement is divided into two parts.	וכמו שנאמר: "הטוב שמח ולב נאה להודאות", הרי חלק לשניים.
Regarding "Your name," which is the revelation of divine light and radiance, the divine flow from concealment to revelation, it is referred to as "good"—as in the verse: "Say of the righteous that he is good," for it is the nature of the good to bestow goodness and to provide influence.	דבר "שמח", שהוא בחינת גלי אור וזרע, ושפוע מן ההעלם לגלי, נקרא "טוב", כמו שנאמר: "אמרו צדיק כי טוב", כי מطبع הטוב דקא להיטיב ולהשפיע.
This is the primary cause and source of the chain-like process of spiritual descent from world to world.	זהו עקר ומקור סבת ההשתלשות מעולם לעולם.
This is the meaning of "Your name is good." However, regarding "You"—meaning Your very essence and being—it is fitting only to acknowledge (hoda'ah).	זהו "הטוב שמח", אבל "לך", דמיינו מהותך ועצמותך מפש, "אה להודאות".
This is because essence is beyond even the concept of "name," and it is impossible for it to be revealed in any comprehensible light. Therefore, only acknowledgment reaches there.	להיות שהוא למללה מבחינת "שם", הרי אי-אפשר שיבוא לגלי אור ומושג, אבל אין מجيיע שם רק ההודאה.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית
טו - יט

<p>As Leah said: "This time I will thank (אודה) Hashem," referring to an acknowledgment that transcends intellect.</p>	<p>וכמו שאמרה לאה: "הפעם אודה את ה", בבחינת הודה שלמעלה מן. השכל</p>
<p>This is the concept of the silent Amidah prayer (Shemoneh Esrei), as explained elsewhere on the verse "Yehuda, you shall be acknowledged," and this is the deeper understanding.</p>	<p>זהו ענין שמצוּה עשרה בלבד, וכמו שכתב במקומ אחר על הכתוב: "יהודה, אתה יודעך", כדי למכין.</p>
<p>This is why they were referred to specifically as "Yehudim" (Jews), because their self-sacrifice (mesirut nefesh) at that time was universal and transcended intellect.</p>	<p>זהו שיקראו בשם "יהודים" דווקא, כי מצד בcheinת מסירות נפש שהיה אז ביכולם כאחד, שזה היה למעלת מן. השכל</p>
<p>Therefore, they were referred to only as "Yehudim," for at that time, their level was one of acknowledgment (hoda'ah), which is the very essence and being of G-dliness, beyond all levels of spiritual descent.</p>	<p>לכך לא נקראו אז אלא בשם "יהודים", כי ביתה מרגעם אז בבחינת הודה, שהיא מהות עצמות האלקות ממש, שלמעלה מכל ההשתלשות.</p>
<p>And this is why they were mentioned only as "Yehudim," as in: "For the Jews there was light," and "The Jews accepted."</p>	<p>זהו שנקראו רק בשם "יהודים", כמו: "ליהודים היה אורה", ו"יקבל פיה".</p>
<p>This was because they were in a state of self-sacrifice at the point of pure will, as explained above.</p>	<p>מטעם שחיי בבחינת מסירות נפש בקדחת הרצון הפשוט, כדי למכין.</p>
<p>And with all this, it will be understood what is written: "And these days of Purim shall not pass from among the Jews, and their remembrance [shall not cease]."</p>	<p>ובכל זה יובן מה שכתבוב: "יום הפורים האלה לא יעבור מותה". השכל</p>
<p>For behold, at the beginning of the matter, it is written: "And the month that was turned for them from sorrow to joy, etc., to make them days of feasting and joy," etc., and it concludes: "And these days of Purim," etc.</p>	<p>כי הנה, בתחילת הענין נאמר: "וְהַקְרֵב אֲשֶׁר נָהָפָךְ לָהֶם מִגּוֹן לְשָׂמְחָה כֵּן לְעֵשָׂות אֹתָם יְמִינָתָה וְשָׂמְחָה כֵּן". השכל</p>
<p>From this, it is understood that that which it says "shall not pass" means that they shall make them days of feasting and joy also in the future specifically.</p>	<p>דממן שזה שאמר "שלא יעבור" פירא שיעשו אותם ימי משותה ושמחה גם עתיד לבוא דווקא.</p>
<p>(And as it is stated: "All the festivals will be nullified except for Megillat Esther," as it seems to me.)</p>	<p>וכמאמר: "כל המועדים בטלים חוץ" (Megillat אופתר), פנימה ל-</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית
טו - ט

<p>And this is a wonder—why is the greatness of Purim so immense that even in the future it will not pass from among the Jews, to make them days of feasting and joy, etc.?</p>	<p>זהו פלא—מדוע גָּדְלָה מַעֲלַת הַפּוּרִים כָּל כֵּה, שָׁגַם לְעַתִּיד לְבוֹא לֹא יַעֲבֹר מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים, לְעַשׂוֹת אֶזְתָּם יְמִי "מִשְׁתָּה וִשְׁמַחָה, כֵּו?</p>
<p>However, behold, it is explained above on what is written: "In weeping they shall come," that due to the immense aspect of the revelation of divine light from the highest and most supreme place and level, which is His very essence and being, therefore the vessel cannot contain it, and the mind is pressed, and tears emerge, which are called "weeping of joy," etc., and as explained above.</p>	<p>אך הנה, מבואר למעלה בפ"ג "בבכ' יבאו", דמצד עצם בחינת גלי או ר' אלקות ממוקם ומדרגה העליונה ביז'ר, שהוא מראהו עצמותו מפש, על כן לא יכול הכליל להכיל, וידחן המוח, ויצאו דמעות, שנקראות "בכיה של שמחה", כו', וכן"ל.</p>
<p>But in the time of Esther, they merited to receive the light of His very essence and being within them entirely, which is the settling of the light into the vessel, due to self-sacrifice and due to the immense humility, as explained above at length.</p>	<p>אבל בזמן אסתר, הרי צו לקלל האור דמהותו עצמותו בთוך תוכם מפש, שהוא התישבות האור בכליל, מטעם מסירות נפש ומטעם השפלוות העצומה, וכן"ל בארכיות.</p>
<p>And for this reason, they made the days of Purim days of feasting and joy specifically, the opposite of the weeping in the future.</p>	<p>ולזאת, עשו ימי הפורים ימי שמחה ושמחה דזקא, הפקה הבקיה דלעתיד לבוא.</p>
<p>Because what in the future they will not be able to receive the light, for it is too great to contain, etc.</p>	<p>כי מה שלעתיד לבוא לא יוכל לקלל האור כי רב הוא מהכיל, כו'.</p>
<p>And therefore, "In weeping they shall come," as explained above. But in the days of Esther, they were able to receive the great light, and it settled within them, as explained above.</p>	<p>על כן "בבכ' יבאו", וכן"ל. אבל בימי אסתר, יכול לקלל האור הגדל, ונתיישב בתוכם, וכן"ל.</p>
<p>And therefore, they made feasting and joy specifically.</p>	<p>על כן, עשו שמחה ושמחה דזקא.</p>
<p>For behold, joy is specifically the aspect of the revelation of the light, even from the most hidden level, as is evident, that at the time of a person's joy, all his inner secrets are revealed.</p>	<p>כי הנה, השמחה היא דזקא בחינת גלי האור, גם מן ההעלם ביז'ר, כמו שנראה בחוש, שבקמן שמחת האדם, נגלה כל מצפוני.</p>
<p>And that which he could not reveal, a most concealed secret, in speech—at the time of joy, everything emerges in revelation, even the most hidden and concealed.</p>	<p>ואשר לא יכול לגלות סוד סתום בדיבור, בעת השמחה, לבוא הכל בגלי, גם הייזר נעלם וסתום.</p>
<p>Behold, through joy, there is also revelation even to hidden lights within vessels.</p>	<p>הרי על ידי השמחה יש גלי גם לאותות סתוםים בכליים.</p>

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

טו - יט

<p>And so too, through feasting, for "When wine enters, the secret emerges"—the most concealed, etc., that is beyond comprehension, etc.</p>	<p>וְכֹן עַל יָדֵי הַמִּשְׁתָּה, ذ"גְּנַכְנוּ יְהֹוָה, יָצָא סָוד—"הַיּוֹתֶר סְטוּם, כֹּו, שְׁלָמָעָלָה מִן הַהַשְׁגָּה, כֹּו</p>
<p>And therefore, they made the days of Purim days of feasting and joy specifically, because they experienced the settling of the higher light even more within the vessels of the mind and heart, which is the matter of feasting and joy, the opposite of the weeping in the future mentioned above, and that is sufficient for the understanding.</p>	<p>וְעַל כֵּן, עָשׂוּ לִימֵי הַפּוֹרִים יָמֵי מִשְׁתָּה וְשְׁמַקְה דָּקָא, לְהִיוֹת שְׁבָא לְהַמִּתְשִׁבּוֹת הַאֲזֶר הַעֲלֵיוֹן יוֹתֶר, בְּכָל הַמִּזְבְּחָה וְהַלְבָב, שֶׁהָאָעֵן הַמִּשְׁתָּה וְשְׁמַקְה, פָּרֶךְ בְּכִיה דְּלָעַתִּיד לְבוֹא הַגָּל, וְדַי לִמְבַּן</p>